

יום בעיתונות. לפחות 60 אחוזים מהצגות בימות היו מחוץ לעיר. בעיריות פיתוח. וביישובי ספר. חתמו של אמנון יצאה גם על סיי לופים ואידיוקים אחרים שנמסרו באותה כתבה. כך, למשל, נאמר בה כי התקציב השנתי שאושר על-ידי משרד החינוך והתרבות להיאטרון בימות היה 2,150,000 לירות. נכון שאני דרשתי שניים ורבע מיליון לירות. אבל לבסוף קיבלתי רק 750,000 לירות. טען אמנון. "הי החלטתי להפסיק עם בימות בגלל שלא קיבלתי מה שרציתי!"

תביעתו של אמנון נגד הטלוויזיה זכתה בפירסום בולט. היתה זו הפעם הראשונה שבה הוגשה תביעה מסוג זה נגד הטלוויזיה. אך אמנון היה בטוח בצידקתו, ובצחינוך במישפט. "ההוכחות היו גלויות לעיני כל. העניין היה מגוחך", הוא מס' כיר. לישיבה הראשונה של בית-הדין, שנועדה לסוף חודש זה. הוזמן להיעד שר החינוך והתרבות, אהרון ידלין, לאחר ש ניתנה לכך הסכמתו של יושב-ראש הכנסת, ישראל ישעיהו, עקב פניית בית-הדין המשפט אליו מקובל וכנהוג על-פי ה חוק.

מאחרי הקצעים. הזמנתו של ידלין לבית-הדין המשפט היתה מאד בלתי-נעימה למשרה, שאיננו פופולרי ביותר בארצנו. למעשה, הוא ניצב בפני בעיית קשה, שכן בעדותו יכול היה לגרום להפלת הטלוויזיה.

בינתיים הוגש כתבה-הגנה על-ידי הטלוויזיה, וזה סיבך עוד יותר את העניין. שכן, בכתבה-הגנה נטען כי אין לה בימות כל עילה לתביעה, מאחר שבני קורת שהובעה בכתבה התייחסה למישרד החינוך והתרבות.

אנשי משרד החינוך הבינו כי יוכלו לצאת מן המצב הבלתי-נעים, שבו ייאלץ ידלין לסגור את בימות נגד הטלוויזיה, רק אם תושג פשרה ללא דיון מישפטי. את המגעים ניהל ידלין בעצמו ואפילו פרקליט המדינה, גבריאל בן, בהתיר ל-אנשי הטלוויזיה כי אין להם סיכוי ממשי לזכות במישפט.

כך הושגה הפשרה, שכתוצאה ממנה קרא עד כנר את נוסח ההתנצלות הא-רוך, בעוד עובדי הטלוויזיה כוססים אצי בעות בעצבות מאחרי הקלעים, "מתי הוא כבר יגמר? ההודעה הזאת יותר ארוכה מהגלות", מילמלו מאחרי המצלמות.

"בהצגה נראה מעל לגשר", הודיע כנר, "אשר הפקתה הופסקה, לא הושקע סך של 200,000 לירות, כפי שנאמר בכתבה, אלא סכום של 36,000 לירות", וכן הלאה.

אך גם משנסתיימה שורת הטעויות, שיבושים ותבזבזות, יש לאגמון עוד טענות אחדות. "לא יכול להיות בטלוויזיה, שהוא מונופול בישראל, מצב שלא נותנים לאדם שעליו מסריטים משהו, להגיב בי צורה כלשהי", הוא אומר. "צריך שהי פירסום במדיום כמו הטלוויזיה יהיה אחי ראי ואמין".

י

11 בגב

בית המישפט גזר דינו

של **ימאי שהואשם בתקיפה**

אך מישרד החינוך

ממשיך להענישו

יום אחד אחרי שכמיקל סלנגר, אונייתיה של החברה הישראלית גדותים, עובה את נמל קופרבריסטי בדרכה לאיטליה, חר' לק יין חונם בין המלחים. היתה זו מינה, מקובל באונייה, שחלק ניכר מצוותה מורכב מאנשי-צוות זרים, ויונים בעיקר. כטוב ליבם ביין החלו המלחים להתקור טט. הקטטה התפתחה לתיגרה שבה הוקר לפו מהלומות. דויד פרץ, רביהמלחים של האונייה, חש אל מרכז הקטטה, ניסה ל' הפריד בין המלחים הניצים. אחד מהם נטל מוט-ברזל, חבט בראשו של פרץ. שותתים מיהר פרץ אל חדר העזרה הראשונה, שם חבשו את הפצע העמוק שנפער בראשו. פרץ אז, כשראשו עטוף בתחבושת, עלה פרץ לחדרו של רב החובל של האונייה, כדי לדווח לו על הקטטה.

השעה היתה שלוש אחר-צהריים ורב

החובל, רפאל כריי, נימנם בחדרו. כשי פקח את עיניו ראה את פרץ ניצב בפחח החדר. הוא התרגז וזינק לעבר פרץ, כשי הוא דוחף אותו וגוער בו: "מה אתה מפריע לי במנוחת-הצהריים?" פרץ הצביע לעבר ראשו התבוש. הר מראה לא הרשים את רבי-החובל, שלטע' נת פרץ ניסה לדחוף אותו שנית החוצה. פרץ התרגז, דחף את רבי-החובל חזרה לעבר המיטה. אלא שרבי-החובל לא הגיע אל המיטה. הוא נהדף אל הדלת, שם נתקע בגבו וו שהיה תקוע בה.

העניש: רעב? ביום שבו עגנה כמיקל סלנגר בנמל פילדפייה שבארצות הברית, הורד דויד פרץ מהאונייה והוטס חזרה לארץ. כאן הושעה מעבודתו על-ידי מישרד החינוך. עד לגמר ההליכים הר מישפטיים שנפתחו נגדו באשמת תקיפת רבי-החובל. לא הותר לו גם לעבוד כאיש צוות חופי.

שיביעה חודשים היה פרץ מובטל מעבר זה, עד שהוגש נגדו כתב-האישום. רבי המלחים הוותיק (36), המשרת זה 16 שנים בציה-הסוחר והוא אב לשני ילדים, הת רוצץ בין הרשויות בניסיון לזרז את ביי רור מישפטו. "הים הוא מקור-הפרנסה היחידי שלי", טען. "כל הסכונותי אזלו בחודשים שבהם לא עבדתי".

ואימנם, לחציו נשאו פרי. ברור מיש פטו הוקדם, והוא נערך כעבור חודשיים. פרקליטו, עורר-הדין החיפאי עדי בראש, נר טען כי מיקרהו של פרץ אינו יוצאי דופן, וכי תקריות מסוג זה שבה היה מעור

ימאי פרץ

העונש: הרעבה

רב, נפוצות על גבי אוניות. השופט ראובן בן-חורין לא החמיר בעונשו של פרץ. הוא גזר עליו קנס כספי בסך של 700 ל"י, קנס על-תנאי בסך אלף ל"י, והתנהגות טובה למשך שלוש שנים.

בפסק-דינו הוסיף עוד השופט, כי המיש' טרה תחזיר לפרץ את פסק-האימא שלו, כדי שיוכל לצאת את הארץ.

אולם פסק-הדין של בית-הדין המשפט לא סיפק את מישרד החינוך. בעת שפרץ ניסה למצוא לעצמו אונייה שיוכל להפליג בה, נמסר לו כי הוא הושעה ל-60 יום נוספים, ולא יוכל להמשיך להפליג.

לשווא ניסה פרץ לשכנע את מנהל אגף הספנות והנמלים במישרד החינוך, נימרוד אשל, לבטל את השעייתו משירות בכל-ישיט, חוק הספנות, כך מסתבר, מאפשר למשרד החינוך להשעות ימאים ולמנוע מהם לעלות לאוניות בעיקבות תלונות של חברות הספנות. האיגוד האר' צי של קציני-הים שאילו מתייך רבי-הח'ר' בל שבתקיפתו הואשם פרץ, הודיע אומי גם שהוא רואה את הפרשה כמחוסלת אחי רי שפיתו של פרץ, אבל מישרד החינו' בורה סירב להתחשב בכך.

כל התקדימים שהעלה פרץ, על מיקרים קודמים של ימאים שהואשמו בעבירות פליליות, נשפטו ולא הושעו מעבודתם, לא עזרו לו.

"קיבלתי את העונש שלי בבית-הדין פט", אומר פרץ, "אבל נראה שזה לא מספיק. לא נותנים לי להפליג. אין לי

בני כרמל

אין העפה כלפי מעלה

של יצחק רבין. נאווי היה סבור כי בזכות זאת ייקל עליו לקבל את תמיכת בניץ, שהוא איש רפי' לשעבר.

אלא שלא כך התגלגלו פני הדברים. "אני בעירייה גמרתי. אני רוצה ללכת לכנסת ואני מבקש את תמיכתך ועדי רתד", אמר נאווי לבניץ בגלוי-לב. הוא צי' פה כנראה שבניץ יענה לו בחיוב, יבקש בתמורה את תמיכתו של נאווי בו כמוע' מד מפלגת העבודה לראשות-העיר. בניץ איכזב אותו. "זהו רגע מעניין", אמר. "אתה מבקש ממני עזרה אחרי כל מה שעוללת לי? אין לנו אפילו נקודת-מיפגש משותפת לשיחה; שלא לדבר על תמיכה." כדי להסכים להיזכר עם נאווי, תבע ממנו בניץ לכנס את מועצת העירייה להשיב לו את תיק החינוך שניטל ממנו בשעתו על-ידי נאווי. נאווי היה מוכן להצעה זו, אך שאל: "מה יהיה אחרי-כך?" תשובת בניץ: "אני תומך באלי מויאל".

לשווא הפציר נאווי בבניץ כי הוא מבקש להיכלל ברשימת מועמדי העבודה לכנסת כדי שיוכל לפרוש בכבוד מראשות עיריית באר-שבע בתום קדנציה. ככל שהמקרב מועד ההכרעה במועצת המחוז, גדל הי מחיר ששליחיו של נאווי הציעו לבניץ בי מישרין ובעקיפין, תמורת תמיכתו. אחת ההצעות היתה שנאווי יפקיד שטר-התחייבות בידי אדם שלישי מוסכם, בו יצהיר כי אינו מועמד יותר לראשות הר עיר, וכי יתמוך במועמדותו של בניץ כי יורשו. אלא שבניץ התעקש להמשיך ולתי מוך במויאל.

הסביר בניץ: "ח"כ אלי מויאל סיים רק קדנציה אחת בכנסת ובהצלחה. הוא הצ' ליה בתפקידו כסגן שרה-תיקשורת. סיי כיווי טובים לכהן כשר. אין שום סיבה בעולם שלא יבחר לתקופת כהונה שנייה. באשר לנאווי — הוא לא הוכיח הצלחות מיוחדות בתפקידו כראש-עיר. אין שום סיבה שיועף כלפי מעלה".

קיומר חדש. היה זה בניץ שריכוז את מטה תומכיו של אלי מויאל הן בבאר-שבע והן במחוז. הוא ניסה ללכד גם את המועמדים האחרים במחוז לתמוך במועמד מוסכם. אלא שהרצים, ראש-עיריית ערד, בייגה שוחט; ראש-מועצת אופקים, יחיאל בן-טוב; וסגן ראש עיריית אילת, שמואל לוי (מועמד אחר של מחוז הנגב, ז'אק אמיר), אמרו היה להיבחר ברשימה המר' כוית ולכן לא הציג את מועמדותו (במחוז) סרבו להצעתו של בניץ. לבסוף, ממש לפני ההצבעה הוחלט שחברי המערכת הפולי-טית התומכים בבניץ יצביעו בעד אלי מויאל כמועמד הראשון של המחוז.

אנשי נאווי קיוו כי הוא ישיג לפחות את המקום השני במחוז ואו, בעזרת קטי ריו הטובים שם שמעון פרס, ניתן יהיה לקדמו למקום ריאלי ברשימה. אולם תוצ' אות ההצבעה היכז אותם בתדהמה. מויאל קיבל כמות קולות כפולה כמעט מזו של נאווי. כמות שוחט מערד, קיבל אותו מיספר קולות כמו נאווי.

השלכות לגבי הדרום היו ברורות. היה זה סוף הקאריירה הפוליטית של אליהו נאווי. הוא ייאלץ ככל הנראה לפנות את מקומו לקיסר חדש בנגב. על-פי כל הסי-מנים יהיה זה בניץ כרמל.

ממה לחיות. האם העונש המגיע לי הוא הרעבת מישפתי?"

באר-שבע

אין נאווי בעיר

סוף הקאריירה

הפוליטית שני

ראש עיריית באר-שבע

אליהו נאווי

מקום ריאלי אחד ברשימת מפלגת העבודה לכנסת, היה משריין למחוז הנגב של המיפלגה. האיש שרצה במקום זה יותר מכל עסקן מיפלגתי אחר של מפלגת העבודה בדרום הארץ, היה ראש עיריית באר-שבע, אליהו נאווי.

נאווי בן ה-57, יליד עיראק, המכהן זה 14 שנה כראש עיריית באר-שבע, נחשב שנים רבות כאיש החזק של מפלגת העבודה בדרום הארץ. מעמדו נראה בל' תי מעורער. היו ימים בהם ניבאו לו כי יגיע לתפקיד של שר בממשלה. השבוע הסתבר כי אליהו נאווי ישאר קרח מכאן ומכאן. הוא לא נכלל ברשימת מפלגת העבודה לכנסת. והוא לא יוכל לכהן עוד כראש עיריית באר-שבע. התלטת הוועידה של מפלגת העבודה המגבילה כהונות ציי בוריות לשתי קדנציות בלבד, פגעה קשה בנאווי, המכהן בתפקידו שלוש קדנציות. הוא אומנם יכול היה לקחת להמשיך לכהן בתפקידו אם היה לו סיכוי לזכות ברוב מיוחס בסניף מפלגתו במחוז. אלא שכיום כבר ברור שאין לו שום סיכוי לכך. מאו הבחירות הפנימיות במפלגת העבודה נקבעת עובדה חזשה: הרוב הוא לצידו של יריבו הגדול של נאווי, בן-ציון ("בניץ") כרמל, סגן ראש-העיר, האיש אותו ניסה נאווי להדיח מכל תפקיד ציבורי.

בניץ, הצבר בן ה-42, בעל הקסם האישי הרב וההופעה המרשימה, טותר לא מכבר מכל ההאשמות והעלילות שניסו להדביקו בו על פעילותו כראש מחלקת-החי' נוך והתרבות העירונית. האיש שלזכותו יש לזקוף יותר מכל אדם אחר את הפיכתה של באר-שבע למרכז תרבותי של הדרום, זכה לפיצוי הולם בשל שנות גלות וסבל ונאלץ לשאת בשל מילחמתו של נאווי בו, כאשר גבר בבחירות הפנימיות על נאווי, ריכז הרוב בסניף ב"ש סביבו. **שטר התחייבות.** כאשר הסתבר ל-אליהו נאווי כי לא יוכל לגייס בסניף באר-שבע לא רק רוב מיוחס, אלא אפרי לו רוב רגיל שתמוך בו להמשיך כהר' נתו, הוא היה מוכן לכרוע ברך כדי לקבל את תמיכת בניץ לבחירתו כמועמד לכנסת. אחרי שלא שוחחו ביניהם למעלה משנה (מחוץ לשיחות פורמאליות בעניני עבודה) ביקש נאווי בסוף החודש שעבר להיפגש עם בניץ בלישכתו. נאווי היה סבור ככל הנראה כי יוכל לשכנע את בניץ לתת לו את תמיכתו ואת תמיכת אנשיו, שכן שניי הם היו בוועידת מיפלגת העבודה האר' רונה מראשי תומכיו של שמעון פרס. הי מועמד הנגדי של המחוז על המקום בי כנסת, היה אלי מויאל, מראשי תומכיו